

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

✧ Sserbske njeđzelske kopjeno. ✧

Wudawa so kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišćežerńi w Budyschinje a płaczi šchwórtlětnje 2.— hr. bjes porta.

Palmarum (Bohmonczka).

Sjew. ģwj. Jana 2, 10: Budź ģwěrnny hač do ģmjercze!

Wopytach njeđawno row lubeho pscheczela. Pytach dołho na pohrjebnišćežu. Tu bě hórka pschi hórzy. Kelto tu spja. Kóždy je měť ģwoje wjekele, ģwoju srudobu. Nětko ģu wschitzy pschětrali, dofonjeli. Skóncznje hórku, kiž pytach, namatach. Kšičiž je na row stajeny. Eswjate jnamjo sa kóždeho kšeseczi-jana! Jenož šchtyri ģłowczka pod kšičizom napišane steja, ie-nički rynczł, ale tola ģłowa wulke, wažne a na wopschijeczu tať bohate, so žyłe cžłowješte žiwjenje k tomu ģłuscha, je dopjelnicž. Šchto cžitach? „Eswěrnny hač do ģmjercze!“ Haj, tón psche-czel, kiž tu spi, bě ģwěrnny, ģwěrnny ģwojemu ģerbštemu ludej, ģwěrnny ģwojim ģwójbnym, ģwěrnny ģwojemu Bohu! Šo by našch cžaj a lud tola wjele tajkich mužow měť, kať tutón bě! —

Njeđzela palmow so dženka ģwjeczi. Eswjatočznje swony wmonja. Psches doły a hórki kemscherjo do Božich domow kšwa-taju. Čzřjoda mlodnych kšeseczi-janow do ģwjatnizow cžahnu. Pscheczele schumja w najrjeńšich atordach. Kšěrłusche so sano-schujaja. Wutrobny starých a mlodnych ģu ģluboko ģnute. Eswjate ģlubjenja psched woltarjom a woblicóm Božim s rta a wutro-bow mlodnych kšeseczi-janow kšincža: Wny čzemy ģwěrnny byčž na-schemu ģerbštemu ludu, našchim lubym starschim, wošebje na-schemu Bohu! —

Mała je husto horsta ģerbškich paczerškich džěczi. Šdy budže našch lud skóncznje pšnacž, šchto na ģwojej maczeńnej rěczi ma? Wonkach w dalochich žusnych, nje-pscheczelskich krajach je wjele drje-wjanych kšičizow. Na kóždy kšičiž bě napišane mjeno toho, kiž pod kšičizom w žusnje spi. Deschcziť a ģněh ģu drje mjena s džěla

dawno wotpłotali, ale skóncznje mohlo so na kóždy kšičiž našchich padnjenyh bratrow napišacž ģłowczko: Eswěrnny hač do ģmjercze! Čzi wojowarjo a bėđzerjo bėchu ģwěrnny ģwojemu ludej hač do pšlednjeho šdychnjena. Tajkim so derje spi teť w dalokaj žusnje. O, so bychmy tola teť nny wschitzy ģwěrnnišchi byli na-schemu małemu ģerbštemu ludej, do kotrehož je Bóh luby šenjes nam kolektu stajit. Wny, lube ģerbške paczerške džěczi, šcže wschě šadžewki pschewinnye, kiž so wam do pucza stajachu. Wny nje-šcže wotpadnyše, kať drusy. Druhdy bě teť wam wutnjenje cžěžle, wobcžežne, ale waschich starschich lubošč a wascha lubošč sa wótznu rěcž a narod bě ģylnišcha, hač wschě wobcžežnosčje a šadžewki. Tať njeh wostanje! Wulcže dale! Džeržcže so ģwěru k waschemu ludej. Někotryžkuliz w pšdžišchim žiwjenju ģisčcže wotpadnje. Tať mrěje pschezo dale našch mały lud. Štatoť pscheczi, ģwójba po ģwójbje so nam šhubi. Žadny pschecziwiti njeje nam tať štrachny, kať našcha liwkosč. Našcha rěcž je drohi dar. Bóh ģam je ju nam dať. Našchi wótzajo ģu ju nam psches wschitke bitny a bėdy, kiž ģu lěštotetki dołho wutracž měť, šakhe-wali. Eserbske spěwarške macze w ruzy. Še ģerbšteje biblije šcže wasche schpruchi wutnyli. Wostancže ģwěrnny našchemu ludej, wny lube ģerbške paczerške džěczi.

Boh chze, so byšcže šakhowali
Sej ģwoju ģerbštu narodnosč!
Boh chze, so byšcže wutubkali
Tych wótzow rěcž a pobožnosč!

Tať budžcže ģwěrnny waschemu ludej! Ale runje tať ģwěrnny teť waschemu domej, lubymaj starschimaj.

Š waschich domow šcže-pschichli do Božeho domu. Šady wať leža džěcžaje lěta. Dženka wrocžo ģladacže. Šať šybolata

hwěšda wyšchje sańdženych tfinacze abo schytnacze lět stoi staršcheju luboscź. Tam horkach na lubi w tutej zyrkwi je nowe kemschaze město. Jeho wóczko dženka s nadžiju na waš hlada. Kať je so sa wšchědny khlěb starať. Kať je so drěť a prózować, tola niz sa kěbie, ale sa waš, sa kwoje džěczi. Mohli hdy w žiwjenju to sabycź? Tam sady waš we kawy je kemschaze městno wascheje lubeje maczerje. Sa tebe, ty lube paczerške džěczo, je wjele boloscjow pscheczerpika. Tebe je na modlerškej wutrobje nošyła. Shtó je byl sa tebe přenja wuczerka w modlitwoje? Shtó je pucź k Bohu czi potasať? Njebě to macź? Chyž hdy w žiwjenju na maczernu wulku, kweru luboscź sabycź? Wy mamy w naschej rěczi pschiklowo, kiž je polne boloscje. A kotre to je? Wone rěka: Schěcź džěczi samóže jena macź se-žitwicź, ale wšchě schěcź džěczi, hdyž ku doroscjene, hromadže niz jenicźku staru macź. Njeje husto tať tež w kěrbškich domach? Někotryžkuliz mjes naschej mlodoscju ma nětko wulku sašlužbu, ale sa stareju, džělasprózneju staršcheju žaneje scherpatti nima.

Sacź, lube paczerške džěczi, budža tež mjes wami jónu kwojo a džowki, na kotrež nan a macź skorža: Wy kmy jim klužili, naschim džěcjom a kmy so sa nje woprowali, ale nětko, hdyž kmy stari a wjazh džělacź njesamóžemy, kmy wopuschczeni? Sa snaju jeneho a wy jeho tež snajecze, kiž je so w kwojich poslednich sdychnjenjach na twjerdnym kmjertnym ložu kschiza hischeže starať sa kwoju plakazu macź. Wěcze, lube paczerške džěczi, tamn Jesuškowe kłowo na kschizu budže wam jónu njebieske wrota samknyč, hdyž wy hdy w žiwjenju sapomnicze, kello luboscje sež staršchimaj a wšchěm waschim sastararjam sa czaš žiwjenja winoczi. Budžcze kweru waschemu domej!

Me nan a macź kwoje džěczo tola jónu wopuschcžitaj a byla tež jeju luboscź najwjetšcha. Sdyž paczerške džěczi psched wotkaryjom klecza, je mjes nimi někotra khyotka. Sswěrne wóczko, kiž na kwojim džěcju strážowasche, je so sahe sańdželito. Plakajo je něotre mjes wami pschi rowach stalo. Wschitko šhinje a sańdže a spada, ale tola jedyn niz. Pschi kmjertnych ložach a rowach steji njewidomnje tón,

Niž nihdy njewumrě
A wěcžnje wostanje
Mój Jesuž, mojej' dusche troscht,
Mój pomocnik a krašny lósch!

Tehe pytaje! A njemu so džeržcze! Budžcze kweru waschemu Bohu! Nasch czaš je šty. Nětko hdy je njewěra tajka mój byla w naschim wobohim sabludženym ludu, kať nětko. Wokěbie nascha mlodžina do njeje sapaduje. Wona kěbi myšli, shtó wě, shtó je nawukla, hdyž wšcho to, shtóž je wótzam sepjera a mój, kweťko a troscht sa žiwjenje a wumrjecze bylo, podrywa a sanicza. Njemolmy so, Wóh so njeda sa kměch mēcz. Sdyž nasch lud njebh tať saklepjeny byl, by dawno pónacź dyrbjať, kať nasch pucź do skazenja wjedže. Wy mamy wjele nusow, ale městna kweťnych wjekelow ku polne a zyrkwoje husto prósdne. Sawjednikow budže wjele tež wam do pucza stupicź. Spytowarjo budža so wam bližicź s wyškofimi kłowami a sešnym waschymom. Woni budža wam do pucza stupicź s hanjenjom wšcheho toho, shtóž je wam dženka hischeže kwjate. Potom spomnicze na wasch dženka Bohu daty kwjaty kłub! Potom pónajcze, shtó je wam blisko a prajcze k njemu: Sběhni so wote mnje, satanje! Potom wojucze dobre wojowanje wěry. Džeržcze so kweru k Božemu domej a stadu wěryjnych kschescžijanow. Njeskomdže žaneje nje-džele. Tu pschezo s nowa mój s wyškofa dostanjecze. Potom dwójzy kweru pytaje sa brónjemi w Božim kłowje a roscžcze w pónaczu a we wěryje. Pschikhadžajcze pschezo sašo k Božemu blidu a budžcze wostajni w modlitwoje!

Shtóž to dohycze dže dostacź,
Dyrbi pschezo kweru wostacź
A tu kónu njebiesku
We wšchěm czežkim bēdženju!

D.

Na bolmońcźku.

1. Kor. 6, 30; Mat. 5, 16; Jan. 12, 26:

Wobkwědženje, napominanje a kłubjenje —

s Božeho kłowa — sa paczerške džěczi.

Kłóš: Wotucžcze! — kłóš Boži wola ic.

Sašwitať džěň wažny jnowa,

kiž waš psched wotkac Boži wola,
je wam wšchať, džěczi paczerške!

— Něhdy kłub we kschěženju kwjatej,

do towarštwa waš pschekadžajc'

je Sbožnikom, seže scžinile.

Tón kłub džěň k wobnowicź, so Anjelej poskwjećicź
wasch je nadawł. —

Duž postupecze a wobnowcze

kłub, — s Jesuškow so stowaršcžcze!

Droho wy seže wukupjene,
s kwoju Khrystuškowej sapkacžene,

so byschcze jemu kłuschate;

Sbožnik wasch je sa waš podal

so do kmjercze a prawo dodať

s tym wam, so jeho rěkacze.

D kajke bohastwo je wam so dostaťo!

Haleluja!

— tať spěwajcze a wšhajcze,

kiž jeho msda a herbstwo seže!

Byschcze so pať kweru jemu

so wotkjetnywšchi žyle wšchemu,

shtóž njespodobu jemu so! —

Sswětko wón je sšbolaze,

wšchu cžěmnoscź polnje sacžěrjaze,

— ta dyrbi psched nim sšubicź so.

Tež wasche žiwjenje a sa nim kłědženje

nječh je kweťko!

— Tať budžcze wy wopradowje

wšchať jašnoscz jeho krašnoscz.

Podobnoscz wy bncza jeho

bncz macze pschezo njebieskeho

tu pucžowaze k wěcžnoscz.

Kłowa wón, wy sšjednocžene

s nim jako stawy wožiwjene

a sbožne w Božej lubosczi,

— nječh tať so sšboli tu hižo w cžajnoscz

wasche bncze!

A jónu tam tež dostacź wam

so dyrbi sastup k njebieskam.

Sšlubjenje to Bože jeho

je, so wšchať wrota njebieskeho

so raja jónu wotewrja

wšchitkim, kotkiž kweru bēchu

a rosšbudženi sa nim džěchu,

kiž wódžer jim je se kweťka;

kral wěcžny krašnoscz a kłónžo mikoscze

jim je Jesuž. —

Duž wobnowcže flub fwrnosće
a jeho, džěczi, wostańcže! —

Pschi puczniku.

Palmarum — konfirmazija! Měsniš to w žiwjenju cžłowjeła, fšchescžanskeho cžłowjeła. A niz jenož měsniš, ně, tež pucznik pschi rospucžu! A prawizy, tón pucž dyrbiš hiež! Tam potasuje tebe konfirmazija, f prawizy je tón prawy pucž! Je to wěšty pucž, njemóžesč jón smylicž, jenož so sa tym džěsch, kotřiž prjedy tebe jón džěchu, jenož so sa tym džěsch, kotryž prjedy wšchitkich je schoł: Jesuž Šhrystuž!

Jesu, prjedy dži, nam tu na semi!

Njedaj šo nam dolho komdžicž

A to hnadn'ho cžafa škomdžicž!

Wjedž naž sa ruku f Wótzej do domu!

Tať šu cži, kotřiž prjedy tebe džěchu, spēwali, potasujo šebi pucž prawy f prawizy. Tať šy ty spēwal f nimi, sa nimi! Šať móhl to praweho pucža smylicž?

Šať? Tať, so je konfirmazija měsniš niz pschi pucžu, a pschi rospucžu. Druhe pucže psched tobu tež hišcže masch! A lěwizy a f temu na poš prawizy a na poš lěwizy! Tehodla šedžbuj na pucznik, na pucž, na teho, kiž prjedy tebe je schoł, na Jesuža!

W starodatnym cžafu stejesche tež ras mlodženz duzy psches žiwjenje pschi jonym tajkim měsnišu, kotryž bě šdobom pucznik pschi rospucžu. Njejšy w šchuli nicžo wo Šeraklu šlyšchal, kotryž bě šlawny rjeť starodatnych cžafow, wošebje grichiskeho luda?

Wuwucženy wot mlodoscže bě dorostł a chyzšche šo na pucž podacž do teho dalokeho kraja, kotrehož mjeno je žiwjenje. Je to tón šamšny kraj, psches kotryž seže wy na pucžu, mlodžt fšchescženjo. Šajki to pucž něť wolicž? Š tuthy praschenjom stejesche tam mlodny Šerakles. Tu pschistupišchaj na dobo dwě žónškej f njemu. Jena bě pschyna a rjana, cžinjěsche rjaney wócžy, šmějšotasche šo; šhwatajy pschistupi prjedy tamneje f mlodženzej, rěcžesche lubje, šhpajo šłowa kaž šorno f mēcha a lubjesche Šeraklej žiwjenje pošnych radoscžow a šawješelenjom, žiwjenje bjese wšcheje prózy a nusy.

„Šchtó šy ty?“ woprašča šo Šerakles, abo kaž jeho tež mjenuja, Šerakles.

„Moji pschecželjo“, wotmolwi žónška, „rěťaju mi wješele, moji njepšchecželjo paš njepocžinš.“

To pohlada mlodženz sa tej drugej žónšku. Tuta njebě tal pschena a rjana, tola na jeje woblicžu bě wotšlyšcž njebjeskeho mēra. Pschistojna a pěťna tam stejesche na njeho šhladujo šhutnje, tola paš pschecželniwje.

„Šdže mje to ty powjedžesč?“ šo Šerakles woprašča.

„Ja powjedu tebe“, wotmolwi wona, pucž pošny prózy a džěła, pošny bēdženja a stracha, tola ja cži lubju wěcžne mjeno pola cžłowjekow a bohow, hdyž je mnu džěsch!“

A Šerakles?! Šerakles štorcži njepocžinš wot šebje a šawda pocžinkej, — to bě teje drugeje mjeno — ruku sa pucž žiwjenja. A nam šo powjeda, kať je krocžil pucž dobrnych pocžinšow, njech tež cžežti, jara, haj njewuměrnje cžežti bě a pošny prózy a džěła a šlužby a bēdženja a nusy. A wón je jón dokrocžil f wothkne-nemu šónzej šwěrnny hacž do šmjercže a jemu bu, kaž stawišny šarhy grichowšich pohanow powjedaju, date wěcžne žiwjenje.

Šať, mlodži fšchescženjo, njemohli, haj njedyrbjeli wy to nicžo f tuteje stareje historije namušnyčž! A njedyrbjeli wy to tež tajki pucž dokonjecž? Tola wěšcže a hišcže lóžicho a prjedy! Pschetož tón kiž šo f wami šetka, Jesuž Šhrystuž, njeje jenož tón dobrny pocžinš šam, ale je tež tón, kotryž tym, kiž jemu ruku

šawdaja, mozy dawta, pucž sa nim hiež. Jesuž Šhrystuž je tym, kiž sa nim du, tón wěšty šawdawš sa to, so tež dostanu, hdyž do-běhnu, wěcžne žiwjenje, a to teho dla, doťelž wón šam je do-běžat psched wšchěmi cžłowjekami pucž najcžežšchi, najbolostnišchi, do-ťelž wón šam na tuthy pucžu je pschewinš njepocžinka šameho a teho njepšchecžela šmjercž.

Š tuthy štejicže, mlodži fšchescženjo, nětkole na pucžu pscht rospucžu, pschi puczniku. A f wam cžišcže šo niz jena ale jich wjazy pošlawow a kóžda chze waš wjesč. Šať tam, je tež tu njepocžinš mjes nimi, a mjenuje šo, kaž tam, wješele. A šwět tam šteji f njepocžinkom a žadoscže a požadanja chzeja waš mēčž na pucž f lěwizy. A šašo drusy tam šteja, — jich njepšchecželjo mjenuja jich wjelki we wowcžej drašcže, — a maja šamo bibliju w ruzy a praja: Wy šmy tón pucž, my šmy cži wot Boha prjedy hižo šlubjeni a nětko w pošlednim cžafu pošłani profetojo a wodžerjo. A tón a tanny drugi štorča šo tam šobu wam na pucžu a hraba sa waschej ruku, so by waš šczahnył na šwój pucž.

A ty! Chzesch šo wohańbicž dacž wot tamneho pošana, ty, kiž na mjeno Šhrysta šy fšchecženy a fšchescžijan šy mjenowany — a runje tať ty, kiž šy fšcžena a mjenowana fšchescžanka!? Chzesch šwěru šamacž tomu, do kotrehož prawizy runje šapołoži šwojej ruzy:

„Šaj, wšmi ty ruzy mojej a wjedž mje šam!“

Štorcž — a tu móžesč, haj dyrbiš tať njepšwórlivy byčž! — štorcž tych tamnych wšchěch wot šo f lěwizu, prawizu wostaju šapołoženu do ruki Jesuža.

„Jesu, njedaj šo nam dolho komdžicž

A toh' hnadn'ho cžafa škomdžicž!

Šaj, wšmi ty ruzy mojej!

Ššam njepocžahnu ženje, niz krocžalki,

Šdžez šwěra twoja cžehnje, mje šobu wšmi!“

Čžaf.

„Čžaf“ je kaž plachta, kotruž wodžewasch na cžiche a masane, na žhle a nježhle. „Masch cžaf je šrudny!“ prajiš a mēnišch šrudne wobštejnosče a tych wěštych „šrudnych“ cžłowjekow.

„Masch cžaf je šly!“ prajiš, mēnišch paš cžłowjekow, kotřiž šu tať šli, bojo drje šo, so móhl, by-li „cžłowjekoj“ prajit, lohlo šam šobu mēnjeny byčž.

„Masch cžaf hrěšchi pschecžiwjo Bohu!“ kať husto to šlyšišch a šnadž f tuthy prajenjom šawodžewasch hrěch druhich a twój hrěch.

„Čžaf“, šchto wšcho njeshowa šo šady njeho. Bychmy-li namušli mjenje „f cžafom“ rěcžecž a mjenowacž, bychmy drje lěpje špóšnawali šchłodowanki a brachi našche a namatali pucže lěpsche.

Šurfej a štat.

W Šruskej bě jich prjedy hišcže 663 wucžerjom, kotřiž bēchu šo šarjeknyli, nabožne hodžiny w šchuli džeržecž. Nětkole je jich poš šdželenju šruskeho kulturnoweho ministra hišcže 625 tajkich wucžerjom w Šruskej, a Šruska ma jich na 150 000 wucžerjom na ludowych šchulach, a tajzy šu to tu mēnjeni. 117 000 džěcži njewobdželi šo w Šruskej na nabožnym rošwucžowanju, na 500 000 džěcži paš Šruska ma. Pschi tuthy licžbach dyrbiš šebi na to pošlyšicž, šo šu tu wšchě wulke mēšta šobu licžene kaž na psch. Šarlin je šwojim pschiwškom; tať nejšy tute licžby tať šatrašchaze, kaž šo to pschezo do luda trubi. A w Šakškej?! Na jene naprašchowanje we wubjerku A šakškeho šejma wotmolwi wyschnoscž, šo šo ša Šakštu tute licžby njewošjewja, a to je šamyškom; boja šo, šo bychu tute licžby njelube a njewitane

byłe jenemu dźełej luda — a to temu dźełej, kotryž bebi śwětnu schulu pscheje. — To je tež jene spósnacze a wusnacze! Hacz pak budze Sakska s teho shto nawufnycž? —

S tutym dźełcjom, porodzenym wot hidy noweho a nowotarskeho czařa je jenak šlabuške to tamne, kotrež je dwójnit s tutym, porodzeny wot šamšneje maczerje, wot hidy pschečiwu zyrkwi, to je wustupowanje s zyrkwoje. Pšchiběra drje pschezo hiščeze liczba tych, kiž s zyrkwoje wustupuja; kať móhlo to tež hinať bycž pschi wšchēm tym schcžuwanju na jenej stronje, a pschi wšchej liwkosczi, njedzakownosczi a njedorosumjenju na drugej stronje. Tola wošebitu rěcž k temu a wo tym rěcža liczby tych, kotřiž s zyrkwoje najprjedy wustupiwšchi šo šako k njej wróczeja. Wšchitzu tucži šu tola woptali něšcto wot tuteje noweje šbóžnoscze, kotraž dyrbi šo šwonka zyrkwoje namatacž: S Döbelna šo na psch. pišče, šo šu šo tam s tych, kotřiž w poźlednim czařu s zyrkwoje wustupichu, 250 šako do zyrkwoje wrócžili. W Halli wustupichu w lěcze 1921 na 211 wošobow, do zyrkwoje wrócžichu šo pak 378! We Waldenburgu w Schlesijskej wustupi jich 27, wróczo štupi do zyrkwoje 45 a s nowa do zyrkwoje šastupi jich tam 94. Ša pschicžinu, czechodla wustupichu, mjenuja jich najwjazy šamylaze, s wopacžnoscžemi dźełaze schcžuwanje.

Nječ je nad nami wšchēmi, šo našchich mlodych kšchescža now, kotřiž w tutych dnjach šwój kšchecženski šlub psched Anjesowym wotarjom wobnowja, schitanu psched tajkim a druhim šawjedženjom a šabludženjom, kajkež to nětkole tež po Šerbach wokoło bludži; nječ to nětk to jene bibliju šacžijnje a s nohomaj tepta abo nječ to druge to nětk wudawa, šo ju lěpje šnaje, hacz wšchitzu drusy!

Na Čichu pjatk.

Jan. 19, 30b:

Na kšchizju wšcho — „je dokonjane“!

Škób: Šlaj, šwěcže hladaj horje! 2c

Džen wujednanja šnowa
na Golgatha wšchal woła
cže, duscha, — wopomá to!

Šo bě do šmjerče daty
ša tebe Boži šwjaty,
— je šbóžne pošelstwo.

Še dokonjane! — praji
twój Šsrědnik, k. trž štaji
tak tebe s wšlecža.
Wšchón dołh twój hrěchny wšaty
je s tebe, tebi daty
s tym šawdawš žiwjenja.

Še dokonjane! — kšchichich
to, cžlowcže, kiž šo tšchich
pschi horju wšchelakem?!
— Na šamej šmjerčzi dobyt
je Šesuk, hdyž je pobyt
na kšchizju wšlatem!

Še dokonjane! — rěka
na wěčnoscž, dokełž cžeka
nět psched nim žakojcž wšcha.
Šchtóž šnaje Wumožnik
a woli ša Šsrědnika
šej jeho, — šbóžnoscž ma.

D kajke šwěbelenje
a škóde wšchewjenje
šo s kšchiza wšlecža! —
Twój Šbóžnik Šesuk, duscha,
wěť to, kať cži šo škuidia,
je troja šhomanša!

S bliska a š daloka.

W Budyščinje wotmě šańdženu šrijedu, 29. měrza, družštvo „Šsmolerjez knihicžišchcžerńja a knihacńja“ šwoju šlownu šhromadžšinu. Na njej dōndže k wažnym a wobšchěrnym wuradžowanjam wo tym, hacz měte šo „Šserbske Nowiny“ wot cžišchcžerńje dźelicž a jako šamostatne družštvo dale dźelacž, nječ tež hiščeze w někajkim šwištu s dotalnym družštwom. Nječ šo wšchē šobustawy družštwa s tutym praschenjom šaběraju a wurjadnu šhromadžšinu woptaju, kotraž budze šo s tutym praschenjom šaběracž.

— W Budyščinje bě tydžen po njedželi Šudika šerbski tydžen. Šōndželu a wutoru wotměwachu šo šerbske kursy a rozwucžowanja, w kotrychž móžeshe šo kōždy se šwojeje šerbskej rěcži bliže šesnacž. Šsrjeda bě dźełej wotrijadow Wacžizy Šserbskeje wēnowana. Wobdželila je šo rjana liczba Šerbow, nječ tež wěseze niz wšchitzu, kotřiž bychu to móhli. — S pošedženja wotrijadow nječ je tu wošebje pādagogiški wšbēhnjeny, na kotrymž k. štud. rada Ota Wicžas-Štollbergški pschednoscht poda, w kotrymž nam wujakni, kať móhla a měla šo na našchich wšchschich šchulach šerbska rěcž, dozyla šerbschcžina hajicž. Še móžno, šo šo do džela nowych wšchschich šchulow šerbschcžina pschitwosmje. Šrēbnje je, šo šo Šserbjo wo to poštaraja, šo šo to tež stanje a to cžim prjedy, cžim lěpje. Ale niz jeno to je nusne. Šserbjo maja šo tež wo to poštaracž, a šwěrnje dale štaracž, šo šerbszy študowazy pschi šwojich študijach došahazeje pjenježneje podpjeru dostawaju. Študije šu nětkole tak jara drohe, šo je to mačo štaršchim móžno, šynow na wšchšche šchule šlacž. Šserbskim šynam študium šmōžnicž, je pak nadawš žyleho šerbskeho luda, dže to tola wo bycže a wobštacže žyleho luda. Duž ma hižo wobštejaze „šowarštwu pošozy študowazych Šserbow“ šwoje špomōžne dželo roššchěrjecž, pošwjetšhecž, psches žyly lud roššchěrjecž, šo by šo tu něšcto, šchtož je czařej a wažnosczi wězy pschiměrjene, štalo. Ša kajke nowe wobšchěrne dželo na duchownym polu kať na hospodarskim bēchu pschitomni jeneje myšle, a někotry dobrý pošiw šo hiščeze doda. Nječ tute wuradžowanja a wobšamšowanja, kať tež jednanja s wšchnoscžu, kiž šo tež štawaja, pošdarmo nješku, ale něšcto hōdne wšplodža!

W Mecklenburgškej bě šańdžene lēto ewangelšta zyrkej wobšamšnyla, šo měl šo jeje přeni wōdžer biskop mjenowacž, to rěka ewangelški biskop. Nětko bu 2. hapryla w Šchwerinje ša přenjeho ewangelškeho biskopa Mecklenburgškeje ewangelškeje zyrkwoje pošwječený tajny wšchšchi zyrkwiny rada D. dr. Behm. Šdy šo ewangelški biskop w Šakskej wššwjeczi, njeje hiščeze poštajene. S tamneje pošwjescže widžimy, šo to tež pola naš w Šakskej nočze žane pschihilenje ke katholickej wěrje bycž, hdyž tež šakska wšstawa zyrkwoje ša pschichodny czař ewangelškeho biskopa poštaja.

Šistowanje. Š. w Š. ša jutry. — W. we W. ša njedželu Quasimodogeniti.

Šamolwity redaktor: šarar Wyracž w Šošacžizach.
Čžišchcž a naklad: Šsmolerjez knihicžišchcžerńja, šap.
družštvo s wobmj. ruť. w Budyščinje.